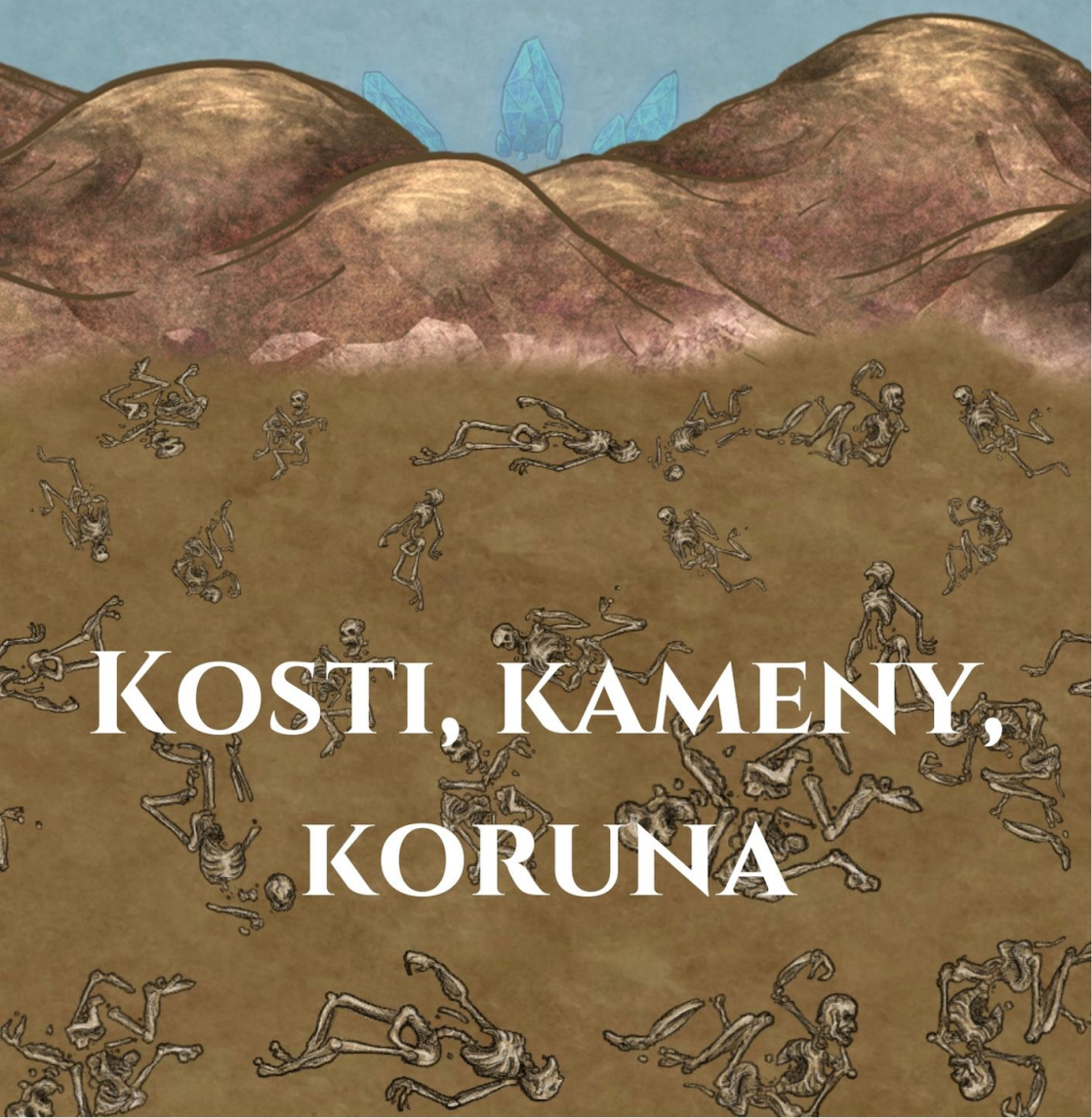

JONÁŠ JENŠOVSKÝ

KOSTI, KAMENY,
KORUNA

Kosti, kameny, koruna

„I am just a messenger...“

Mila Jovovich, Joan of Ark

Město spalo pět set let. Od chvíle, kdy při palácovém převratu padl Vládce - Mág a jeho smrtelně raněná žena prorokovala proradnému Rádci, že za každý rok prosperity města ho bude sto let držet Stín. Tehdy už se Rádce stával nemrtvým. Odtáhl se svou skupinou věrných, v nedaleké poušti se k městu naposledy otočil a prokrel ho. Ta slova dovršila jeho úděl. Duši pohltilo peklo a jeho bojovníky poušť. Zatímco jejich kostry zakrýval písek a čekaly v dunách na návrat svého velitele, ve městě zemřela i žena Vládce.

Byla pohřbena spolu se svým mužem a jejich spojení ve smrti vytvořilo z královské hrobky a koruny Zdroj. Zdroj síly, která mohla nemrtvé osvobodit z jejich zajetí a i prokletému Zrádci dát svobodu.

Přísaaha koruně a Vládci – Mágovi, kterou skládali jeho gardisté, však poslala nemrtvému Zrádci do cesty protivníka. Jednoho z věrných strážců královny, který padl během Rádceva masakru v paláci. Zemřelo tělo, poslání v jeho duši však přetrvalo.

Přišel čas střetu a bylo jen otázkou, kdo se ke Zdroji dostane dřív a jak ho použije.

Horký vítr hnal pouští zrnka písku jako každý den v neměnném rytmu. Dnes se zarazil o postavu v hávu, která se pomalu, zato však vytrvale pohybovala směrem k opuštěnému městu. Jeho otisky v písku svižně zahlazeny, jakákoli stopa jeho přítomnosti zanikala krátce poté, co opustil konkrétní prostor. Poušť byla svůj vlastní organismus. Poutník to vítal. Po jeho návštěvě už tu možná nezůstane vůbec nic.

Brána města byla otevřená jako v den pádu dynastie. Lidé dávno odešli, a jestli někdo někde zůstal, nikdo nezkoumal. Město si udrželo svůj tvar, jen bylo omšelé a zaprášené. Všiml si chybějících věžiček chrámů, které se zlomily. Minul několik popraskaných zdí a spadlých vývěsních štítů.

Sporadický poryv větru, který se prohnal mezi domy, jen zapleskal potrhanými látkami a pohnul omšelými okenicemi.

Nevyšáhl si jich. Tady se už nebořil do písku, takže jeho chůze získala trochu víc důstojnosti, když se přibližoval k paláci.

Na místě, které Poutník minul několik hodin předtím, odhalil poryv větru konec žebra skrytého v písku. Za slabého šelestění a dalších stovek proudů vzduchu se podobné části kostry vynořily mnohokrát v okruhu několika desítek metrů od toho prvního. Vítr se choval dnes vůbec nějak podivně. Ale byl to stejný vítr, jaký proudil kolem města už před staletími.

Poutník dorazil k paláci a vystoupal po schodech na jeho terasu. Kdysi zářivé kameny ukazovaly slabé stopy ohlazených reliéfů a ozdob, on jim ovšem nevěnoval pozornost. Otočil se směrem, odkud přišel a zamžoural do slunce. Pak zavětral. Ve vzduchu bylo cítit něco cizího, co sem nepatřilo. Mrtvolný zápach a závan mrtvé magie. Zatím ale ne v takové míře, která by ho znepokojila. Ještě je čas. Ovšem čím víc se bude přibližovat ke Zdroji, tím horší obojí bude, protože Zrádce se přiblíží.

Vědom si neodvratnosti svého poslání vykročil směrem ke vchodu do opuštěného sídla dynastie.

První odhalená kostra se pohnula. I několik dalších sebou sotva znatelně cuklo. Jejich pohyby byly ale jen stopami dávných sil, magie, která tu zůstala pohřbena s vojáky, armádou starého Zrádce. Jenže ten se zatím neobjevil, aby své věrné povolal k poslednímu boji.

Poutník vstoupil do trůnního sálu. Místnosti uvnitř paláce si zachovaly víc ze svého původního lesku, i když bylo vše pokryto slabou vrstvou prachu. Okolní prostor polykal jeho kroky, když v kožených botách kráčet po zteřelém koberci směrem k trojici trůnů. Jeden pro Vládce - Mága, jeden pro manželku, jeden pro Zrádce. Tři pilíře zdejší moci, stejně jako tři krystaly na koruně. Moc se rozpadla a s ní i město a říše.

Zaplašil tyhle myšlenky a pokračoval chodbou za sálem, kde si pamatoval schody do katakomb.

Mezi dunami se zablesklo a nad jezerem kostí se objevila nezřetelná

silueta. Pomalu získávala obrys, až vznikla postava v zaprášeném hábitu a trochu poklesla, jak se hmotnýma nohama zabořila do písku.

Nemrtvý se vrátil pro své následovníky. Poklekl a zajel zčernalou spálenou rukou do písku u svých nohou, kde nahmatal ohlazenou lebku. Kost zareagovala na jeho dotek. Ozvalo se zakřupání, jak se zbytek těla stavěl do správného tvaru. Noha se ohnula v koleni a zvedla oblak písku. Kostlivec se zvedl. Otočil se a upřel na svého pána prázdné důlky. Nemrtvý pozvedl obě ruce, zakmital prsty a pak jeho ruce křečovitě ztuhly. Vyrasila z něj vlna neviděné energie, odhodila do všech stran vrstvu písku a všem kostrám v okolí přikázala vstát.

Poutník kráčel po schodech do podzemí paláce. Katakomby byly beze světla, jeho zrak si však s tmou poradil.

Když vstoupil do pohřební komory ležící přesně pod trůnním sálem, něco mu křuplo pod botou. Podíval se dolů. Byla to malinká kostička ruky. *Pro Světlo, co všechno se tu stalo, že tu leží dětská ruka?* blesklo mu hlavou.

Opatrně se dotkl koruny. Špičkou prstu přejel všechny tři krystaly. Odsunul kamennou desku, která schovávala a chránila těla královského páru. Už byla obě... taková, jaká by člověk čekal po pěti stoletích. Koruna na Vládcově lebce ale stále pulsovala původním světlem a tři krystaly zasazené v jejích ostnech se krásně leskly. Spojení kletby, královnina prorocství a dalších sil upředlo v realitě vzorec a ten měl být dnes dokončen nebo zničen. Královský klenot byl jeho středobodem, který Nekromanta buď učiní vládcem města... nebo ho zahubí i podruhé.

Opatrně se dotkl koruny. Špičkou prstu přejel všechny tři krystaly. Zapružily a kov kolem nich zaskřípal. Poutník se zamračil. Zatlačil na prostřední, největší. Další zavržení. Zvedl oči k protější zdi, na které pavučiny jako opona zakrývaly reliéf páru na dvou trůnech. Usmál se.

Nekromant se obklopen houfem svých koster blížil k městu... když to ucítil. Hrobka byla otevřena a Zdroj uvolněn. Může se konečně zmocnit koruny, po které tak toužil.

Jakmile prošel branou, rozpadlo se pět jeho souputníků na prach. Zdroj si místo svého posmrtného dlení chránil a Nekromanta neměl rád. S každým přiblížením se paláci padaly k zemi další a další kostry a

rozpadaly se na prach a popel.

Zrádce to nezpomalilo, naopak přidal do kroku poháněn novým hněvem a nenávistí. *Musí být mou*, kroužilo mu neodbytně v hlavě.

Poutník zavřel víko hrobky, nechal jen škvírku, aby slaboučký závan zbývající síly koruny mohl proudit ven, jako když vůně masa láká šelmy v okolí. Nekromant bude nepochybně sledovat její stopu až sem. Odstoupil od hrobky, rozhlédl se po místnosti a vydal se do stínů, kde položil ruce na zed'.

Další skupina koster se poroučela k zemi, Nekromant nepolevoval. Když vystoupal po schodech na terasu paláce, opřel se do jeho starého hábitu poryv větru odnikud a vyfoukal z něj celá mračna prachu a písku.

Pleskal mu kolem znetvořeného těla, zpomaloval ho v chůzi.

Zrádce byl vytrvalý. I když pro něj byl každý pohyb pořád náročnější, ukrajoval konečnou vzdálenost mezi sebou a vstupem do paláce. Už se neohlížel na své pobočníky, byli mu ostatně ukradení už předtím. Počítal s tím, že bude mít na cestě překážky... to je taky důvod, proč jdou pěšáci první a důležití se drží vzadu.

Když vstoupil do paláce, to, co mu bránilo v dalším postupu, náhle polevilo. Prošel trůnním sálem až dozadu, kde sestoupil po schodech dolů do katakomb. To ho zaskočilo. Očekával, že tady odpor proti jeho bytosti ještě zesílí. Už byl přece jen kousek od královské hrobky, kde ležel jeho cíl.

Stejně jako Poutník nepotřeboval světlo. Stejně jako u Poutníka mu pod nohou křupla kostřička dětské ručičky. Jen se syčivě zasmál při vzpomínce na ty brutální boje, které se v paláci odehrály, když chvatně opouštěl zdejší komnaty. Tenhle capart se asi někomu připlétl do cesty. Žádná škoda.

Přikročil k hrobce se směsí obrovské touhy odhodit okamžitě víko a strachu na pozadí mysli, jestli na něj něco nečihá.

Deska hrobky se s mohutným zaskřípáním pohnula, Nekromant nahlédl dovnitř.

A zkoprněl.

Koruně chyběl prostřední kámen. *Proto odpor Zdroje polevil*, došlo

mu. Koruna se už jen leskla, nesvítla svou původní silou.

Nekromant trhl hlavou a pátral ve tmě kolem po vetřelci, který Korunu poškodil a znemožnil mu chopit se moci. Jenže nikoho neviděl, ani necítil.

„Ty tu někde jsi,“ prohlásil. „Ah, jistě,“ pokýval hlavou, „vytrhl jsi z koruny kámen, abys mě nalákal dovnitř a mohl se mě konečně zbavit.“

Přeběhl na druhou stranu hrobky a s trhnutím se otočil k místu, kde před chvílí stál. Jako by čekal, že na jeho místo spadne kámen nebo se pod ním otevře propadlo. Jenže všude bylo naprosté ticho, jen na jeho ramenou se zachytilo několik pavučin a z podlahy zvedlo pár obláček prachu.

„Tvoje snaha je marná,“ pokračoval Zrádce v monologu. Procházel kousek po kousku všechna zákoutí, nahlížel za sloupy s reliéfy erbů starých vládců dynastie. „Nemůžeš se přede mnou schovávat pořád. Tenhle palác není nekonečný a já ho znám nazpaměť. Včetně všech tajných chodeb, chodbiček a úkrytů.“

Sloupy mlčely. Nekromant se okruhem vrátil na svoje původní místo, které bylo naprosto stejné, jako když ho opustil. Koruna zbavená klenotu visela pořád na lebce původního Vládce - Mága, jen trošku nakřivo.

Ticho Nemrtvého dohánělo k nepřičetnosti.

„Tak se na mě pro celou temnotu pekla vrhni! Znič mě!“ trhavě sebou cukal ze strany na stranu, jak jednou vyzýval rakev, jednou sloupy a jednou chomáč pavučin. „Roztrhej mě na kousky a ukaž se jako ochránce starého rodu! Dělej! Zaútoč! Čekám jen na tvůj úder, ty zbabělče schovaný ve stínech!“

Jenže ve stínech nikdo nečekal.

Nekromant nebyl jediný, kdo znal tajné chodby a zákoutí paláce.

Poutník kráčel pouštním pískem a překonával dunu za dunou. Za sebou nechával jen stopy, které horký vítr neúnavně zahlazoval, až byl povrch kopečků zase hedvábně hladký a skotačila na něm jen droboučká lesknoucí se zrnka slídy a křemene.

Krystal z koruny zlomil úderem o poslední zeď města a před chvílí ho zahodil někam mezi duny, kde ho vítr ukryje v hlubinách stejně, jako předtím kostry, jejichž prach se teď zase vrátil poušti.

Původně se chtěl s Nemrtvým skutečně utkat. Když však zjistil stav klenotu, napadlo ho, že tohle je mnohem lepší trest. Zrádce přišel o své

věrné a nemůže se zmocnit své síly. Kompletní korunu cítil na míle daleko, jenže tomu je konec. Takhle zůstane bezmocný ztracen v poušti, ve svém vzteku a nenávisti. Ať si prohledává celé město, kterého se chtěl tak zmocnit. Nakonec, bylo jeho i teď. Jenže krále bez koruny nikdo následovat nebude, jen jeho vlastní vnitřní démoni.

A to už nebyl Poutníkův boj.